

1951

ՅՈՒՆԻՑԱԲԾ

Ա:7 ԵՊՈԽՈՍ ԱՀԱՐԱ 1951 թ. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

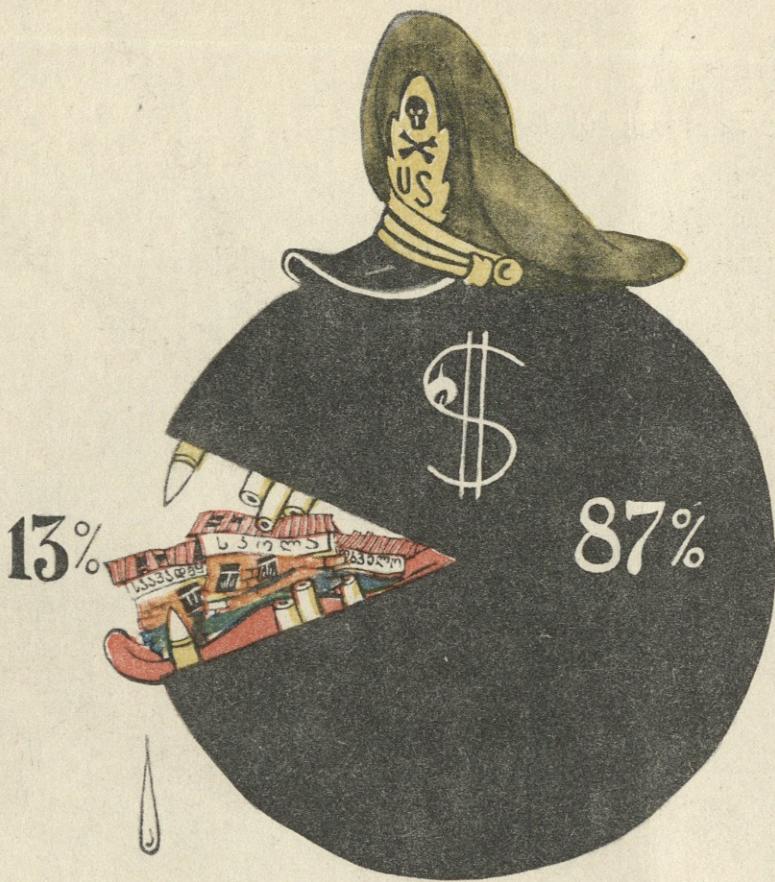
"ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ" ԵՊՈԽ ԽVIII

ՀԱՇՈ 2 ԶԱՅ.

ՅՈՒՆԻՑԱԲԾ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

- Ի՞նչ մոխա, ի՞զե՞ն կ սպաս լուսակը լուսակը, ո՞յլու ասց աժքը հագոմ դամրով շուշուղան?

- Գամելուն, ի՞մո կ արցը օմ, ոմ մեարեմո լուսակը լուսակը, ի՞զե՞ն, մեռպելուն կ ուղարձ և գամելուն, ծայտելուն մասն զարուցեն ուազ, մեռպելուն կ ու լուսակը աշուշանալուն!

ტიკაგამა

ამერიკას კაცომოძუღე
მხედრის ქუდი ახურია,
სახელმწიფო ბიუკეტით
უოღ-სტრიტის მსახურია.

დიაგრამამ ომის ღმერთის
ოცებაც კი გაანალიზა,—
და სამხედრო ხარჯით უკვე
წერს ოთხმოცდაშვიდი გახდა.

ხოდო რაც მას გადაუჩია,
პროცენტულად ცამეტია,
ხედავთ? ყბაში მოექცა და
ენაზეც ვერ დაეტია.

გორიონი 808601 ული

ღიღის 8 საათსა და 50 წუთზე

ტროლეიბუსი ნომერი ოთხი, რომელიც ბერიას მოედნისკენ მიღიოდა, რუსთაველის ძეგლთან შეჩერდა და აღარ დაიძრა. ცოტაც და ტროლეიბუსები რიგად ჩამუქრივდნენ. ეს მოხდა 1951 წლის 28 მარტს, ოთხშაბათს, დღიდან 8 საათსა და 50 წუთზე.

ტროლეიბუსში მსხდომი მგზავრები აღელდნენ. ხუმრობა საქმე ხომ არ იყო: სამსახურის დაწყებას ათი წუთი უკლდა.

ტროლეიბუსში ჩემთან ერთად, ჩემი ძეველი ნაცნობი, თბილისის საბჭოს ადგილობრივი მრეწველობის კულტსამნეო საქონლის წარმოების უფროსი ამხ. ბორის აფონსენკო მოღიოდა. ყველაზე შეტაც ის ყვიროდა:

— სამსახურში მაგიანდება... ტყავგასაძრობია ტრამვაისა და ტროლეიბუსების სამმართველო, ტყავგასაძრობი!.. ამაკი შემაქესო, მუშაობას ხელი შეუშვა!..

მე და ბორისი ტროლეიბუსიდან ჩამოვედით და ჩვენს წინ ასეთი სურათი გადაიშალა:

სამ მღებარს, ლენინის ქუჩის დასაწყისში, გადასასვლელთან, ფილავნიდან ტრამვაის ხაზამდე სამჯეხა ჯოხებზე თოქი გაება. მშვიდად ისხდნენ ისინი და ასფალტზე გადასასვლელის აღმნიშვნელ თეთრ რომებს ავლებდნენ.

— ქალაქის ქუჩების წესრიგში მოყვანა კარგი საქმეა, — აღშფოთებული გაიძახოდა ჩვენს წინ მდგარი სათვალებიანი კაცი.— მაგრამ რაღა დილადრიანად, სწორედ სამსახურში წასვლისას ლებავენ ამ გადასასვლელს?

— რომელი როგორიზაციაა ამ სამუშაოს ასეთ უცროო დროს რომ აკეთებს?— იყითხა გაკაპასებით ვილაც ქალმა.

ერთ-ერთმა მღებარმა მას მშვიდად უპასუხა:

— თბილისის საბჭოს ადგილობრივი მრეწველობის კულტსამნეო საქონლის წარმოება.

— ტყავგასაძრობია იმ დაწესებულების უფროსი, ტყავგასაძრობი!— გულმოსულად დაიძახა მესმებ.

მოვბრუნდი, რომ მენახა, თუ როგორ ხასიათზე იყო ჩემი მეგობარი ბორის აფონსენკო, მაგრამ იგი სადღაც გაბარულიყო. ტყავის გაძრობისა თუ შეეშინდა...

— კეთილი, — გვიპასუხებს ალბათ ამხ. ბორის აფონსენკო, — კეთილი, მაგრამ ჩემზე ეს რა მოვიგონიათ, მე იმ დროს თქვენთან ერთად ტროლეიბუსში რომ არ ვყოფილვა!

მართლაც ამხ. ბ. აფონსენკო ჩვენთან ერთად არ მგზარობდა და ჩვენ იგი ოცნებით წარმოვიდგინეთ... ნამდვილად კი მასთან მეორე დღეს ვიყავით და ამხ. ბ. აფონსენკომ თავი იმით იმართლა, რომ თითქოს სალამოობით შეუძლებელი ყოფილიყოს ქუჩების გადასასვლელების შელებვა და აუცილებლად იგი დილით უნდა მოხდეს, სწორედ დილის რვა საათსა და 50 წუთზე. რა ვუკოთ, თუ ამით ქალაქის ტრამსპორტის მოძრაობა შეფერხდება. ამაზე უარესი ამბავი ხდება ხოლმეო.— დაასკვნა მან.

ჩვენ მაინც ჩვენს ოცნებას ვუბრუნდებით:

ნეტავი რა ხასიათზე იქნებოდა ამხ. ბ. აფონსენკო, ნამდვილად რომ ემგზავრა ამ დილით ჩემთან ერთად ტროლეიბუსით და სამსახურში დაგვიანებოდა!..

8. ხითონიძე

ჭოროტიშვილი უბანი

— რა კულტურულად ცხოვრობენ! — ალტაცებული იყო ჩემი თანამგზავრი.

თუ რა იყო ასეთი „კულტუროსნობის“ მიხედვით, ესეც მალე გამოირკვა: სახლის კედლები მრავალ ადგილის ისე დამსედარა, რომ პირველი ოთახის მდგმურს თავისუფლად შეუძლია უციროს, თუ რა ხდება მეცუთე ოთახში.

ერთ ოთახში ვიდევით ჩვენ, როცა უცირად მეექვსე ოთახიდან ხმა მოვცება:

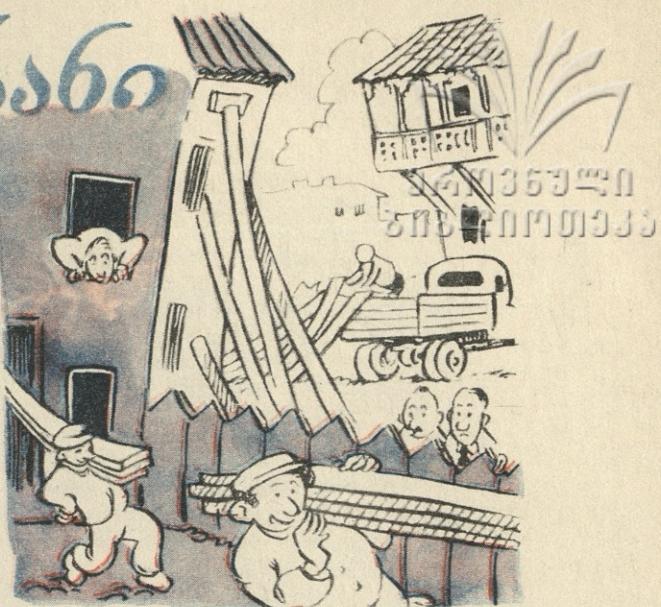
— უცხო ადამიანები მოსულიან... ჩამოუშვით ფარდა, მეზობლებო, ტანისამოსი მინდა გავიხდო!

ამ სახლების მდგმურები ერთმანეთთან ვიზიტებში დროს არ კარგავენ და ენერგიას არ ხარჯავენ, — ისინი სხედან თავიანთ ოთახებში, უცქერენ ერთმანეთს, ემუსაიფებიან და ხანდახან გაზეთის კოლექტიურ კითხვასაც კი აწარმოებენ.

დაახლოებით ასეთები „კოლორიტული“ სურათია მილიციის ქუჩაზე მდებარე სახლებში № 9, 23, 25, მაგრამ ერთი განსხვავებით: სახლი № 23-ის რემონტი დაიწყეს ორი წლის წინათ... ნეტავი არ დაეწყოთ! სარემონტო კანტორიამ ვითომ შეაკეთა სახლი, მიაშენა ახალი კედელი, მაგრამ ისე მიაშენა, რომ კედელი მიაწვა მეზობლად მდებარე სახლს და მისი ნგრევა გამოიწვია.

ჩახრუხაძის ქუჩაზე საზღაპრო აბაზიც ხდება, — დაახლოებით ისეთი, რომლის მსგავსი არაბულ „ათას ერთ ლამეში“ წაგვიკითხავს:

დგას ამ ქუჩაზე ერთი საწყალი სახლი, მის შესაკეთებლად აგრეთვე მეორე წელია, რაც ზიდავენ მანქანებით მა-

სალას, მაგრამ დღეს რომ მოიტანენ, ხვალ ალირაფერი დახვდებათ. დადიან მოვარდი საბინაო სამმართველოდან და გაკირვებას გამოსთქვამენ ამ ჯადოსნობის გამო.

— სასწაულია, სასწაული! — იძახია ისინი.

მაგრამ ერთხელ მაინც რომ გაირკვა-ბოდეს სამმართველო და არ დაიზარებდეს იმის გამორჩევას, თუ საიდანაა ეს სასწაულმოქმედება, ის მიხედებოდა, რომ აქ ჩვეულებრივი ამბავია: მასალას რომ დაყრიან ჩახრუხაძის ქუჩაზე, იგრევ მასალა ვილაცებს ეზოდან უკან გააქვთ აკობიანის ქუჩიდან. ეს ამბავი მთელმა უბანმა იცის, — არ იციან მხოლოდ საბინაო სამმართველოში.

ძველი თბილისის კოლორიტის მოყვარულთათვის ჭეშმარიტად ფასდაუდებელ ექსპონატს წარმოადგენს სახლი № 22 ლეხელიძის ქუჩაზე.

პირველი შეხედვით უინგეს ეგონება, რომ აქ ახალი შენობის აგება დაუწყიათ. ნამდვილად კი ასეთი ამბავია: ბოძების მთელი ტყე იქვე შეუწინებული შენობის საფასადო კედელს, რომ არ ჩამოინგრეს.

საბინაო სამმართველო ამ შემთხვევაში უფრო ზრუნავს იმათზე, ვისაც ჭეშმარიტად განვითარება... ამ ბოძებს ხშირად იარავენ ვილაცები, სამმართველოს კი ისევ და ისევ მოაქვს ახალი ბოძები და... ამარავებს გალულუნებულ ლუმელების მოყვარულთ.

ამ უბანში მრავალი სახლის შეკეთება სამმართველომ ჯერ კიდევ ათიწლის წინათ დაიწყო. ამ ხნის განმავლობაში მთელი უბნების რეკონსტრუქცია მოხდა, უამრავი ახალი დიდი სახლი აიგო, კიროვის რაიონის საბინაო სამმართველო კი ძველი თბილისის „კოლორიტის“ მოტოფიალედ დარჩა.

ასე გაინჯეთ, თვით სარემონტო კანტორიაც (იხილეთ აქვე!) ისეთ მდგრადებობაშია, რომ მნახველი უნდა მოიოხებოდს:

— როგორ უნდა მოსთხოვო მას სახლების შეკეთებაზე ზრუნვა, როცა თვითონ უარეს მდგომარეობაში კოფილა და თავისი თავი გერ შეუკეთებია!

მოძმე რესპუბლიკიდან მეგობარი მეწვანია. ის ალტაცებული იყო თბილისით, თბილისის მშენებლობით, მაგრამ რატომდაც სურვილი გამოითქვა ძველი უბნების დათვალიერებისა:

— გამიგონია, რომ ძალიან კოლორიტულია თბილისის ძველი უბნები, — მითხვერა მან. — გამიწიეთ მეგობრობა, მაჩვენეთ!

უარი ვერ ვკადრე, ჩავსხედით მანქანში და გავსწიოთ.

ჩემმა მეგობარმა ცნობისმოყვარეობა მინც ვერ დაიკმაყოფილა, — აქაც გაფართოებული ქუჩები და ახლადაგებული შენობები დაინახა. მაგრამ როცა კიროვის რაიონს მივაღწიეთ, ჩვენს თვალშინ უცირად ძველი თბილისის კოლორიტული სურათი გადაიშალა...

ჩენი მანქანა ვერცხლის ქუჩაზე აპირებდა გავლას, რომ ერთი ვაიუშველებელი დატრიალდა: სახლებიდან გამოცვიგდნენ ქალები, ბავშვები, მოხუცები და ჩვენსკენ კიუინით გამოემართნენ:

— შეჩერდით! არ გაბედოთ აქეთ გავლა! უკან გაბრუნდით!

მალე გამოირკვა შემდეგი: ამ ქუჩაზე მდებარე მრავალი სახლი ისეთ მდგრადებაში ყოფილია, რომ მანქანის სელის დროს ნიადაგის ოღნავ შერყევასაც შეძლო სახლების დანგრევა გამოწვიო.

გაბრუნება დავაპირე, მაგრამ ჩემი ნაცნობი, როგორც მოგახსენეთ, ცნობისმოყვარე გახლდათ და ახლა ამ ქუჩაზე ფეხით გაელა შემომთავაზა.

ის, რაც შემდეგ ვნახეთ, მართლაც ისეთი „კოლორიტული“ აღმოჩნდა, რომ, იმედი მაქვს, სამუდამოდ წარუშლელი დარჩება მებსიერებაში.

აირველად თვალს მოხვდა ერთი მეორის პირდაპირ მდებარე სახლები № 31 და 32. დგანან ისინი ვითარცა ხორციელებაში მახსილებელი სინიდისი ჩვენი ქალაქის ზოგიერთი რაიონის საბინაო სამმართველოს და სარემონტო კანტორების მოღვაწეობისა.

ჩვენი უცირადება თავიდანვე მიიქცა იმ გარემოებამ, რომ ამ სახლებში მდგმურებს ფარდები ჩამოეკიდათ არა მარტო ფანჯრებზე, არამედ შეგნითა და გარე კედლებზე, დერეფანში, კიბეებზე.

მოგზაურობა გორი მაჭარეშვილი

გულმავწყვი კაცი ვარ. ამ ნაკლის გადამკიდეს ბევრი უსიამოვნება შემხედვრია ცნოველებაში. ამ დღეებში კი ისეთი ამბავი, გადამხდა, რომ დიდიანს არც დამავწყვდება.

სოლომიდან დეპილი მივიღე: „მეტალის ცოცხალს ჩამოუსწარი“ მატყობინებდნენ. მელიორნა ჩემი მეგობარი კაცია, ერთდღ ვმოშაომ არტერში. რომ კერის წინ გრიპიანი წაფილი სოფელში და იქ ჩარჩა, ეტყობა, ცაჲს ვრ მოუარი, ექიმს არ მიმართა და ავადმყოფობა გაირთულა. შევწუხდი, პენიცილინი მოვიმარავე და დილადრიან საღაურშე გაფინდა.

ბორჯვის მატარებლის ბილეთი შევიძინებ და მოსაცდელ დარბაზში დაჩენა გადაწყვეტი. ვერ ვისვენებდი, ვჩერიობდი, საათი კი თითქოს განგებ ნელა მიზრაზნებოდა.

აი, როგორც იყო, რეპროდუტორმა ტებილად, ბოშერი რომანსის კილოშე გვახარა მატარებლის გასვლის დრო.

შეც დავუაცხურდი: სკამიდან ჭამომტარმა რატომლაც პატო გავისადე და მარცხნა იღლიაში ამოვიჩარე. მარჯვენ ხელი კი გვერდზე მჯდომი უსწობი ქალის ბავშვს და-

ტაცე და დარბაზის კარებისკენ გაევანენ.

— ბავშვი, ბავშვი! საღ მიყევათ ბავშვი? — ჩამახა ყურ-

ში მრისხანე დედამ და მაჯა გამიკავა. — რამ გადაგრიათ, როდის გთხოვთ შელა?

და მან ბავშვი ჩამომართვა სწორედ იმ ჭუთში, როცა ბავშვის კონტროლიორის მიეუაბლოვდი. მივებდი, რომ გულმავიწყობის გამო, აშერა ექსცესი ჩავიდინე, მაგრამ ჭამხდარი საქციელის გამოსწორება ეცად:

— უკაცრავად, მინდოდა მოზეველებოდით, ვიფიქრე ქალია-მეთქი, უძლური არსება-მეთქი! ესე იგი, აი, თქვენი ბავშვი! — ვლულებდი მე!

აღმო მომისმენია მისი მრისხანე სიტყვები, საიდაც ირკვლია, რომ მე ვიღაც დამხმეული ვარ, მვინი შეშლილი კი, რომელსაც თავისი ჩემოდანი ჩეილი ბავშვისგან ვერ გაურჩევია.

ამ სიტყვებმა ჩემოდანი გამახსენა და სკამისკენ გაფენდი. რათა თქმა უნდა, მას სხვა „პატრონი“ გამოსჩინდება. აღგილებე აღარ დამხედა მაგრძი ვეგანალი იყო: თუ წილებდ ამ მატარებლიდა არ წავიღოდო, მეგობრის წინაშე პირავანი ვარებოდო... მაშათამე, ყოველგვარი ჩემოდნის ძებნა უნდა მიმეტოვებინა და ბაქანზე გავარდნილიყავი. ასეც მოვიძეცა: ვეზერება დარბაზის კარების, მაგრამ იმ ქალის მეტ დარტყესულსა და გაბაბაბრუებულს კონტროლიორმა უკვი ცი-ვად შესროლა:

— საღ მოიწევ ფეთიანი კამეჩივით? აქედან ვერ გახვა!

— რატომ ერ გავალ?

— იმიტომ, რომ დაბლა, გვირაბიდან უნდა გახვიდე!

გვირაბიდან ისევ უკან გამომგზავნეს და იმდენი მარბენის მალლიდან დაბლა და დაბლიდან მაღლა, სანამ ჩემი საქმეც ისევე არ დამთარდა, როგორც არაერთხელ დაუშერია ნიანგს. ესე იგი მატარებლის ჩამომართვისას

გულს შემოიყარა, გადაფუთხებული და ნერვიულინგისგან ურჩიალებს ვიკენერდი. ერყობა ძალიან საკონტაქტო დოკუმენტ მოვერენე კონტროლიორის, (იმ კონტროლიორის, რომლის უგულობის გამო ბაქანზე ერ გავედი!). ის მომიალოვდა და თანგრძნილი მითხრა:

— თავს ჩახე იქლავთ! თქექსმეტ მანეთს თქვენი ჭირი წაულია, ავერ ერთ საათში პირდაპირ გორის მატარებლის გადის და გავეცხოთ!

მეტარ გაზი იყო: ავლე გორის მატარებლის ბილეთი და ბაქნის შესავალთან დავიწყებ ლოდინი. თითქმის ერთ საათს ვიღები, ფიქრში უკე წარმოიდგნენ, რომ ჩემი ჩასვლა ნამდვილად ხელს შეუწყობდა მეგობარს, გადაგრინდა მას ალელებამ გაარა.

„გართლაც და გულს რად ვიხეთქდი? — გავიფიქრე მე, — აი, დამშვიდებით ჩავჯდება და წავალ, ეს ლილნებლი ბილეთი კი ტურალად შემომხმარების ხელში ჯანდაბა ამის თაქსი! — და ბილეთი, რომელიც ხელში მაგრა მქონდა ჩაბლუჯული, ნახევებად ვაქცე და გადაყერე.

— მოქალაქე! გადაიხადეთ ჯარიმა! — გამეტიმ წინ ჩაინიგზის მილიციის ფრონტმაში გამომწყობილი მრისხანე კეცი. არაერთარმა ასსან-განმარტებმა, ბოლოშმა, თხოვება არ გასჭრა. ჯარიმა გადავხვადა იმის ზიშით, რომ კიდევ არ დამეგვიანია, ამ დროს კარიც გაიღო და ხალხის ტალღამ ბაქანზე გამიტანი.

მატარებლში წმის არ ჩავარდებოდა. ძლიერ მოვალე კონდუქტორის გული და ერთ გაგონში შესვლის დასტური შეივიღე.

დღოშით უნდა გიდამეტანა ის მძიმე განსაცდელი, რაც ვარ რაღაც ბილეთში ბორჯომისა და გორისკენ მიმვალ მუშავებით სთვის განუშესებია თბილის სადგურის საყვარელ აღმინის ბარების კარის გარენის გარენის გარენი ბილეთში — სამი ვაგონის საქმარი ბილეთის გაფილვა, შეი მგზავრების უთავობოლოდ შეშება და ისეთი ბარგანი შეინარჩუნა გარენის უთავობითი კარის გარენის გარენის უთავობითი და დოლ-დაირი.

აი, დაიძრა მატარებელი. ფანჯარაში მტკერისპირის სურათები არტალდა და მეც გულზე მომეშვა. აქ ხომ ყველგვარი ალშეუთება დაგვარებებათ, როცა ვაგონის უელონგებული და საგიდუდაფებით შეუადგინები გარენის გარენის უთავობითი კარის გარენის უთავობითი და დოლ-დაირი.

— კაცი რომ თქვას, ბილეთინი მგზავრების ერთ მესამედს ეს უბილეთი დამკერელ-მომლერლები შეადგენენ! სამიერი სტანციაზე ბილეთი და სირაჯხანის სარდაფებიდან, ახალი ცალკერების მიერ გამოლენილ ბაბალური კონტრური და სრული აღაქართული ბუნების მუსიკა და სიმღერების აღაქართული და უბილეთი და შემოუშვია ჩვენი რინის აღმინისტრაციას, ისინი მიკვებიან და მოკვებიან მაგისტრულებებს, აწყობენ კაფონიურ ლრიანცულს და მგზავრების ტერეფენ დაუკანენებელ „გადასაბადებს“.

ეფიქრობდი ამაზე, როცა წინ კონტროლიორი აგვე-ტუშა.

სსევებთან ერთად მეც გვაუწიდე გულის ჯიბიდან ამო-ცოლებული ბილეთი.

კონტროლიორი მას ყურადღებით დააკვირდა, შემდეგ შემომჩერიდა და მეცხედ შესროლა:

— რომ ვაგონი, ალბათ, პატიოსან კაცობას ჩემიმბო, ეულიციობის კარი გრუცენიათ!

— რა დავაშვა, ამანაგო? — წავილუდლუდე სახეანოე-ბულმა.

— ის, რომ ძელი ბილეთით შემოსულხართ და არ გრუცენია:

— ძელი როგორია, მე ხომ დღეს ვიყიდე?

— დამიტელი პატიოსანი: „დლეს იყიდა!“ ეს ბორ-ჯომის მატარებლის ბილეთია, თქვენ კი ვაგონის მატარე-ბელში ზიხარი!

მე დამცემლა... გამასხვნდა სადგურის ბაქანზე და-ხეული ბილეთი, რამდინ გამოცემის გადაყრაშიც ჯარიმის გა-დაგიხმიდება. დილანგ ბილეთი კი... აი, დილანგელი ბილე-თი კი — თურებე რას მიპირებს?

განაჩენი უმაღ გამომიტანეს: ჯარიმა გადამასლევინეს და მატარებლიდან ჩამისესკას, როგორც წესრიგის დამრღვევა.

„ცალკელი თავით როგორ შეუცრებდე ამას? როგორ დაგრიჩე გზაზე?“ ამ ფურქში მყოფა შეენიშნე, რომ მეო-რე ვაგონში ბრმა მეციანურე აღიოდა. წინ გავუსწარი, ხელი მოვიდეს და შევთავაზ:

— შეი დაგებულა... გამასხვნდა სადგურის ბაქანზე და-ხეული ბილეთი, რამდინ გამოცემის გადაყრაშიც ჯარიმის გა-დაგიხმიდება. დილანგ ბილეთი კი... აი, დილანგელი ბილე-თი კი მიპირებს?

— აი, მაღლიანი, დილანგი! მეც დაუკვრავ, სმელ-გონია, რას ვიტავი! შეი კი ქუდი მოიხადე და, როცა სიმღერას გავათავებ, უფლი აქრისუ, თან ცალი თოალი ბოსტე, რომ შეინკ სანახვრიდ ბრმა ეგონო. მე როივ თვალი მაქან გან-გებ მოხატელი.

თვალი დაგხუჭები, ქუდი მოვიხადე და მეციანურე ვაგონ-ში შეეცემა! ეს ის როლში შევიღია, ააქიდან საქარავი და ქართლი სიმღერის დაგახინჯების გულმოღვიდე შეუდაგა. ცოდვა გამოტეხები ჯამია: ორიოდეჯერ მეც წავიღორო. გმგავრებები უყრადლება მომაპრეს, სჩინდა ვებრალებოდა:

— შეეს, საწყალი, ინტელიგინტი კაცი ჩანს და ამ მატ-კურარი აზულს კი აპილია, — ჩაილაპარავა ერთმა ჩემს

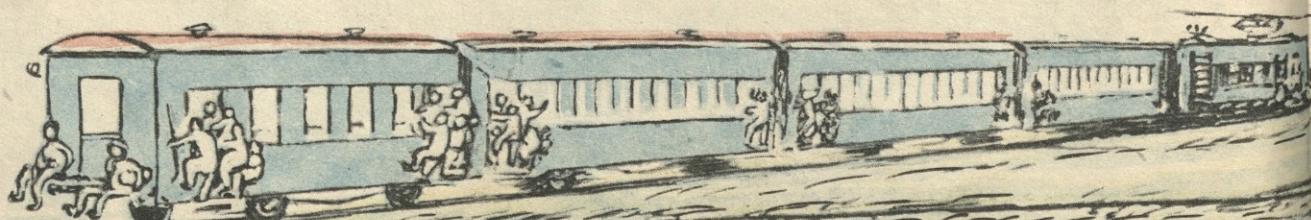
— ვან იცის საბარილო, იქნებ, უიმედო სიყვარულის გა-ბარისადა და მეც შემდეგი სუმხმანებიანები ჩამიტყო.

მშენებირი „ტურნენ“ გამოიგვივიდა. მეციანურე ჩემი კა-კოფილი დარჩა — კარი ხელი გქონით, მეც კი მისი მაღლია-

რი ვიყავი, რომ უბილეთოდ მაგზავრი და მეგობრის და-ხარების საშუალებ მომცა. სადგურში უკე ას მანეთი ჩა-გაბარე. მან ნაშვილის ნაწილი შემომთავაზა, მაგრამ მაც-ლობა გადაუუბადე და მელიტონას სოფლისკენ მიმაგლ აუ-ტობუსს მიაშერებ.

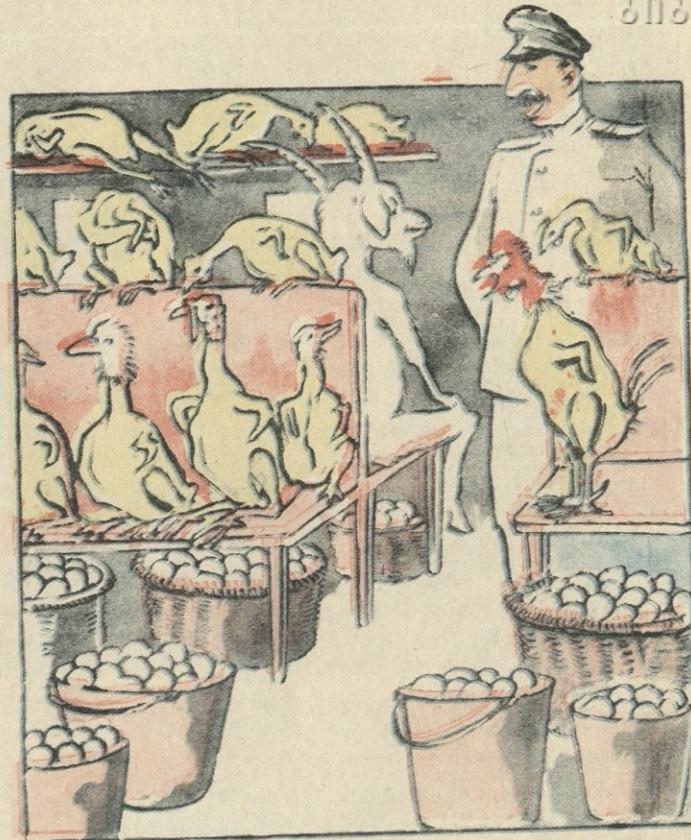
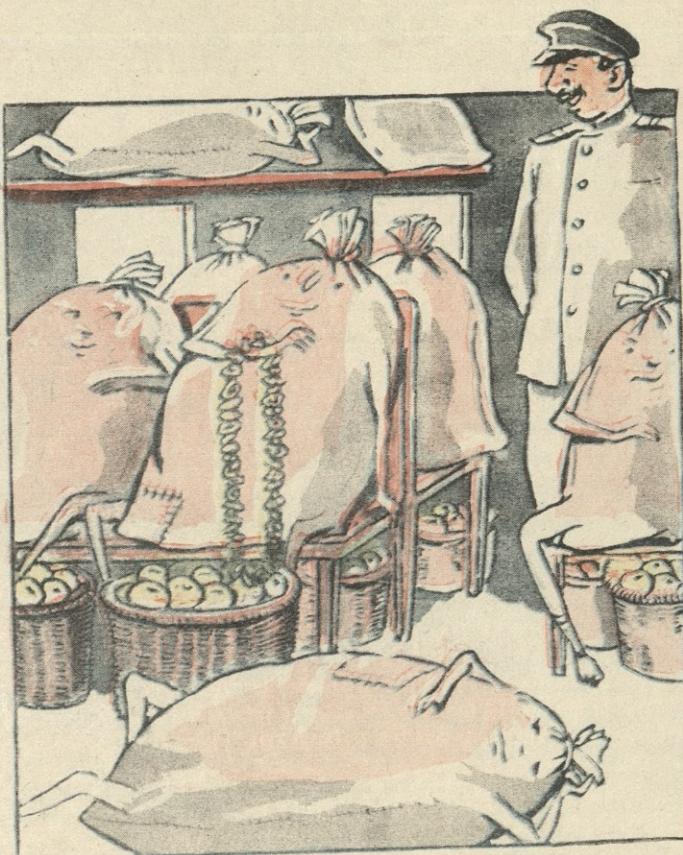
ასეთ სასაცილო მდგომარეობაში ჩამაყენა გულმოვიწ-ყობამა.

შეიძლება მეითეველს ეს გამოგონილ ამბად მოეჩენის, მაგრამ ნუ გაუცირდება, თუ თვითი უფრო უარეს ნაწ-დებლ შემთხვევებს გადაყრება ბორჯომისკენ მიმავალ მა-რიებლებში.

რომელი რომ უფრო შოლი იყო?

ეროვნული
ხატის მუზეუმი

ამას წინათ თბილის-როსტოვის სამგზავრო მატარებელს, თბილისიდან გასვლის წინ რევიზია ეწვია. ეს რევიზია ეხებოდა არა მგზავრებს, არამედ თვით მატარებლის რევიზიას და რევიზიის რევიზიამ სარევიზიოდ განკუთხნილ მატარებლის მესვეურებს აღმოუჩინა რამდენიმე ასეული კილოგრამი ვაშლი, ოთხი ტომარა თხილი, ვაშლის ჩირი და სხვა პროდუქტები.

— რად გინდოდათ ამდენი ვაშლი? — ჰერიტეს მატარებლის უფროსს ი. ხუციშვილს.

— როსტოვი, ბატონო, მოგეხსენებათ, რომ არც ისე ახლოა, ისიც მოგეხსენებათ, რომ მატარებელში ვაშლის ჭამა აკრძალული არ არის.

— თხილი? თხილს რალას უპირებდით?

— ამ სიგრძე გზას სხვაფრივ რა გალევს, კნატუნ-კნატუნით როსტოვამდე ისე ჩაგდიგართ, ვერაფერს ვგებულობთ.

— ჩირი? ჩირს რალას უშერებით?

— ვაშლი, ხომ მოგეხსენებათ, ბატონო, ლპობადი საქონელია. თუ ასეთი რამ გზაში დაემართა და როსტოვამდე ვერ ჩაალწია, მაშინ ჩირის მოხმარებაზე გადავდივართ.

ხუციშვილს ყველაფერი ვერ დაუჯერეს. ხელშერილი ჩამოართვეს, რომ გზაში გასართობად სხვა რაიმე ხერხი ვამოენასა და თხილ-ვაშლ-ჩირის სპეცულაცია შეეწყოტა.

როსტოვიდან უკან დაბრუნებულ ამავე მატარებლის სხვა ბრიგადას კვლავ ეწვია რევიზია და კვლავ აღმოუჩინა: 5000 კვერცხი, 100 ქათაში, ინდაურები, ბრინჯი, თევზი და... ცოცხალი თხა.

— ახლა? ახლა რალას იტყვით, ამდენ კვერცხს რას უპირებდით? — კვლავ ჰერიტეს მატარებლის უფროსს.

— კვერცხები, ბატონო, ამ ქათმებმა დადეს და ჩენ რა საშუალება გაგვაჩნდა ასეთი მოვლენის საწინააღმდეგოდ?

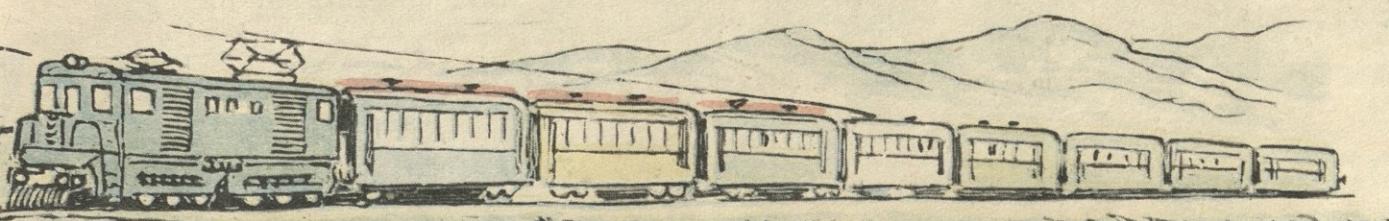
— ქათმები? ქათმებს რალად ყიდულობდით?

— საჭმელად, ბატონო, გზაში მოსამსახურე კაცს ჭამა აკრძალული ხომ არა აქვს!.. ყველა ერთად რომ დაგვეჩელა, ხომ გაგვითუჭდებოდა. ნელ-ნელა ვხოცავდით და შევექცეოდით. ჩენი დანაშაული მხოლოდ ის ვაშლავთ, რომ სწორად ვერ განვსაზღვრეთ რამდენი ქათამი დაგვჭირდებოდა როსტოვიდან თბილისამდე.

— ყველა ყველა, მაგრამ ეს თხა რალაშ გაყიდვინათ?

— ვინ იყიდა, ბატონო!.. არ იცით, რა დასაწვავი ჯიშის ცხოველია, ეგ ოხერი? გზაში შემთხვევით შემოგვიხტა ვაგონში და შეგვეცოდა, უკან ველარ გადავაგდეთ გაქანებულ მატარებლიდან...

ამ შემთხვევის შემხედვარე მგზავრები ერთმა გარემოებამ დააფიქრა: რა მოხდებოდა როსტოვი რომ უფრო შორს იყოს? გზაში „შესაჭმელად“ ნაყიდ ქათმების „მიერ“ დადებულ კვერცხებიდან რამდენი წიწილის გამოჩეკას შესძლებულ რეინიგზელი კრუხები? წამოაფრინდა ვინმე საბუღრიდან აღნიშნულ კრუხებს, თუ კვლავ ხელშერილის ჩამორთმევით დაქმაყოფილდებოდნენ?

ჩემო ახალი ბეჭა გაყოდენიერო!..

ღია ნების „ღეღოს“ აკრაშიას

თქვენც კარგად იცით, ჩემო ახალბედა გულმეწვიებო*, რომ შე სპორტსმენი არა ვარ, თუმცა კუნთები ისე არ მოძღვნებია, რომ სპორტის მოყვარულად მაინც არ დავრჩე. ყოველ შემთხვევაში, თვალთ კარგად მიჭრის, ყურა-თასმენა თქვენსაც ბაშბით არა მაქეს დახშული და ამიტომ ყველაფერს, რაც ჩემს ირგვლივ ხდება, — თვალყურს ვადევნებ.

ამას წინათ „ბურთების თაბირი“ მოვიწვიე და მოვუ-სმინე — ბურთები ერთხმად ნატრულობდნენ ახალ მოთამა-შებს, ახალ პაიჭაძებს... რაიონიდან ჩამოსული ერთი ბურ-თი კი საყველურით აღნიშნავდა:

„რაიონში ფეხბურთიც მე ვარ, ფრენბურთიც, კალა-ბურთიც, ჩიგანბურთიც და ბაიბურთიც..“

და განა ეს სიმართლე არ არის?.. როგორც თბილისში, ისე ყველგან ჩვენს რაიონებში, ლელოს და ფეხბურთს, ფრენ-ბურთს და კალაბურთს — ერთ და იმავე ბურთით თამაშო-ბენ, რადგან შესაფერ ბურთს ვერ ვაწვდით... ბურთი რაა, ქალაქელ ახალგაზრდობას საქამი სათამაშო მოედნებიც კი არ გააჩნია!..

ეს საყველური თქვენ არც კი შეგეხებოდათ, იგი ჩვენს სასპორტო საზოგადოებებს ამხელდა. თქვენ ეს ჩვენთან ერ-თად უნდა გეთქვათ მათვის, თქვენ კი უფროსთა წინაშე მოყრიძალებით მოიკავეთ და მათს სააშებლად ჩხირის ისრების რისხვა გვაწვიმეთ! წარმოიდგინეთ, იმაშიც კი გამოგვედავთ, „წყალბურთის“ საკითხი ჩვენში მოგვარებულია, რადგან თურ-მენუ იტყვით, „ზამთრის საცურაო აუზი თბილისში წელს არ გა-ყინულა!... მოდი და ნუ გაგეცინება! განა აუზის გაყინვაშია საქმე? თქვენ სპორტსმენთა შესახებ უნდა გეფიქრათ, სპორტის ამ შესანიშნავი სახის ოსტატთა ამბავი უნდა გამოგე-კითხათ...“

რატომ ვერ ვხედავთ ჩვენს გუნდში, მაგალითად, წყალ-ბურთის გამოჩენილ ოსტატს მშენიერაძეს? და განა მხო-ლოდ მშენიერაძე? მრავალი სპორტსმენი საქართველოში აღზრდილი და დავაუკაცებული ახლა სხვა რესპუბლიკების გუნ-დებს არა ამშენებს გაიხსენეთ ცნობილი ოსტატები, რომელ-თაც ჩვენმა სასპორტო საზოგადოებებმა შესაფერი პირო-ბები ვერ შეუქმნეს, ვერ მოუარეს. ეს ჩვენზე ადრე თქვენ უნდა შეგენიშნათ, ჩვენო კარგებო. ეს ხომ თქვენი გაქ-თის უპირველესი მოვალეობაა. მაგრამ თქვენ ასეთ ამბებს დიპლომატურად თვალს არიდებთ და უფრო ხშირად თვით-ქმაყოფილებით საეს მიმოხილვებს ათავსებთ.

გაიხსენეთ ამას წინათ საკითხის შეუსწავლელად თელა-ვის რაიონის ფიზკულტურელთა ცხოვრებას და საქმიანობას ხოტა-დიდება რომ შეასხით და თქვენი გაზეთის მომდევნო ნომერში კი ხელალებით უარყავით თქვენი აღტაცება: „სი-ნამდვილეში თელავის რაიონში ფიზკულტურულ მუშაობაში ადგილი აქვს მთელ რიგ სერიოზულ ნაკლოვანებებსაც“. შეც-დომის ალიარება ცუდი როდია, ეს ნიანგმაც კარგად იცის, რადგან შეცდომისაგან არც ისა სთვლის თავს დაზღვეულად (რა კუყოთ, კაცნი ვართ!). მთავარია შეცდომის შეგნება და მისი გამოსწორება. თქვენ კი იმავე თვითქმაყოფილებით გვი-პასუხით, რაც აშენდა, რომ „არასოდეს ამდენი და ასეთი ნიჭიერი ახალგაზრდობა ჩვენს გუნდებში არ ყოფილა, რამდენიც ახლა“ და გვინდიათ, რომ ყველაფერი რიგზეა ჩვენს გუნდებში, ყველგან უხვადა გამოვლენილი ნიჭიერი ახალ-გაზრდობა...“

უნდა აღინიშნოს, რომ საქ. სასპორტო საზოგადოება „დინამო“ თავის ფეხბურთელთა გუნდს გულმოდგინედ უფ-ლის. მან ფიზკულტურისა და სპორტის საქმეთა კომიტეტის დახმარებით წელს ნიჭიერი მოთამაშებით შეავსო გუნდი. თუმცა აქაც ერთი რამ არის: „სპარტაკის“ ოსტატ ფეხბურ-თელთა გუნდიდან მოთამაშეთა „დინამოში“ გადაყვანა ახალ-

*) გაბ. „ლელოს“ მიერ ახლად შემოღებული ტერმინები გახლავთ.

რეზონების გამოვლენასა და მათ აღზრდას არ ნიშნავთ... ასე რომ იყოს, ჩვენს მსოფლიო რეკორდსმენს ნინო დუმბა-ძეს „დინამოდან“ „სპარტაკში“ გადავიყვანდით და წელს სრულიად ახალგაზრდა, სულ ერთი კვირის ახალი მსოფ-ლით ჩემბიონი გვეყოლებოდა. მე მგონია, თქვენც დამეთან-ხბებით, რომ ახალგაზრდობის ასეთი „გამოვლენა“ არცოუ ისე სასიკეთოა ჩვენი ფიზკულტურისა და სპორტის საერთო საქმისთვის, მით უფრო, როცა სასპორტო საზოგადოება „სპარტაკის“ ასე ენერგიულად ვერ იბრძვის სხვა გუნდებიდან თა-ვის გუნდში ახალი მოთამაშების გადმოყვანისათვის. მას ამ საქმეში ფიზკულტურისა და სპორტის საქმეთა კომიტეტიც არ ეხმარება.

ამიტომაც იყო, რომ „სპარტაკელთა“ პარტიზანულ საქციელს „სოხუმში“ მეცრად დახვდა და „სპარტაკში“ გადა-ყანილ მოთამაშეთ. კუბლაშვილს მილიციის ზეგავლენით პი-რობა დაადგებინა „სპარტაკში“ არ ითამაშოს. მეორე ახალ-გაზრდას, გ. ნარაკიძეს კი თავს საარაკო ამბავი გადახდა: იგი თბილისში საიღმლოდ გამოიტაცეს... „სპარტაკელთაცმა“! როგორც იქ დამსწრე ამხანგებმა გვიამბეს, ეს „არსენა ყა-ჩალი“ მილიციის საშუალებით სურდათ სოხუმელებს თავის-თან დაეტოვებინათ. ბედად შეცდა მილიციელი და ვინაი-დან სტადიონზე გ. ნარაკიძეს ქრისტიანის მიხედვით დაეგებდა, ქამანდი მოსდო სულ სხვა ქერათმიანს, — ღ. ვერეცკის, ხოლო ნარაკიძემ და ილბლად გადარჩენილმა სხვა ქერათმიანებმა შემთხვევით ისარგებლეს და თავს უშველეს... ყველაფერი ეს თქვენ ჩემზე კარგად იცით. კარგად იცით, რომ თვით სასპორ-ტო საზოგადოება „სპარტაკი“ სუსტად ზრუნავს თავის გუნდი-სთვის სავარჯიშო მოედნის ასაგებად, რომ ახლა გუნდს თბილისიდან 15 კილომეტრის დაშორებით უხდება გაიაროს ყოველდღიური ვარჯიში.

ბოლოს და ბოლოს, ამის შედეგი პირველ აპრილს სტა-დიონზე თქვენ თვითონ დაინახეთ, როცა „დინამოს“ და „სპარ-ტაკის“ შეხვედრა 6 : 0 დამთავრდა.

საკითხს, რა იქმა უნდა, ეს შეველრა არ სწყვეტს. მაგრამ „ლელოს“ ევალება ამთავითვე შეისწავლის ჩვენი მთავარი გუნდების ავტარი და პოლიტამზრდელობითი მუ-შაობისებ მოუწოდოს მათს მესვეურებს. რა კარგი იქნებო-და, ჩემ კარგ ლელოელებო, ჰოვიეროებს არ ელოლიავებო-დეთ და სპორტის საქმებში ენერგიულად ჩაერეოდეთ ისე, როგორც გაზეთი „სოვეტსკი სპორტი“. გაიხსენეთ ამ გაზე-თის შარშანდელი მეცრი წერილები მოსკოვის „დინამოს“ გუნდისა, კუვის „დინამოს“, მოსკოვის „სპარტაკისა“ და სხვათა გამო... თქვენ კი საკითხის დასმასაც ერიდებით და ვილაც უჩინარის მითითებით ხან ვის ედავებით უსაფუძლოდ და ხან ვის!

არა! ახალგაზრდობის გამოვლენისა და აღზრდის საქმე ჩვენს გუნდებში უკეთ უნდა მოეწოდოს... თქვენი თვითქმა-ყოფილებით ალასებე განცხადება უადგილობრივი და მოგაგო-ნებთ, რომ უბირველების მოსკოვი მისამართის „დინამოს“ გუნდისა, კუვის „დინამოს“, მოსკოვის „სპარტაკისა“ და სხვათა გამო... თქვენ კი საკითხის დასმასაც ერიდებით და ვილაც უჩინარის მითითებით ხან ვის ედავებით უსაფუძლოდ და ხან ვის!

არა! ახალგაზრდობის გამოვლენისა და აღზრდის საქმე

ჩვენს გუნდებში უკეთ უნდა მოეწოდოს... თქვენი თვითქმა-ყოფილებით ალასებე განცხადება უადგილობრივი და მოგაგო-ნებთ, რომ უბირველების მოსკოვი მისამართის „დინამოს“ გუნდისა, კუვის „დინამოს“, მოსკოვის „სპარტაკისა“ და სხვათა გამო... თქვენ კი საკითხის დასმასაც ერიდებით და ვილაც უჩინარის მითითებით ხან ვის ედავებით უსაფუძლოდ და ხან ვის!

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

გიმეორებდა: მეტი სიყვარულით უნდა მოეპუროთ სპორტის მეცრი შეასრულობა, ჩვენი სხვა სპორტის მეცრი მეტად თქვენ გვი-ლებათ თქვენი გაზეთის საშუალებით ამხილოთ ფიზკუ-ლტურისა და სპორტის ორგანიზაციებში არსებული უარყო-ფითი მხარეები.

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

გიმეორებდა: მეტი სიყვარულით უნდა მოეპუროთ სპორტის მეცრი შეასრულობა. ჩვენი სხვა სპორტის მეცრი მეტად თქვენ გვი-ლებათ თქვენი გაზეთის საშუალებით ამხილოთ ფიზკუ-ლტურისა და სპორტის ორგანიზაციებში არსებული უარყო-ფითი მხარეები.

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

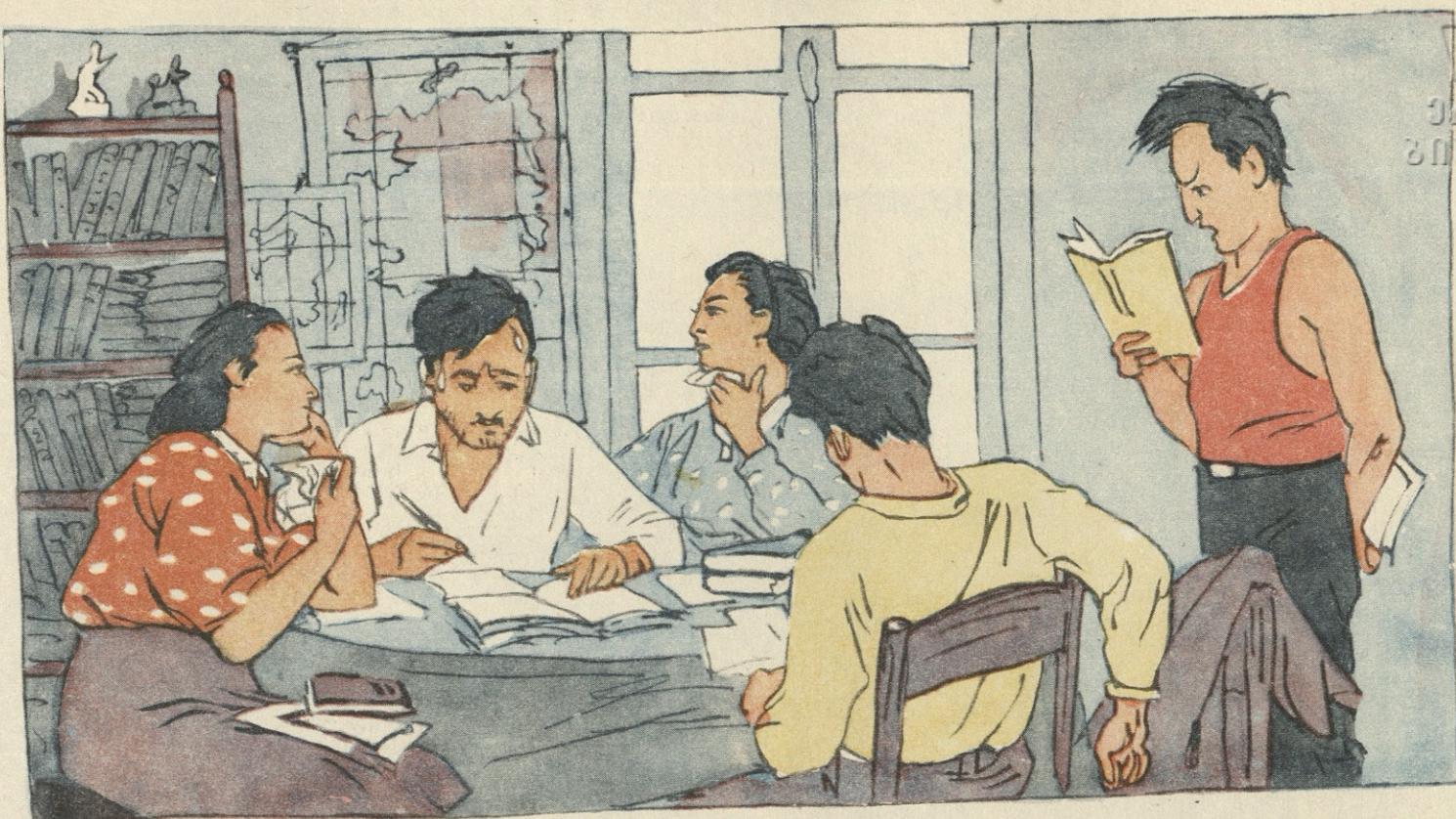
თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილას?..

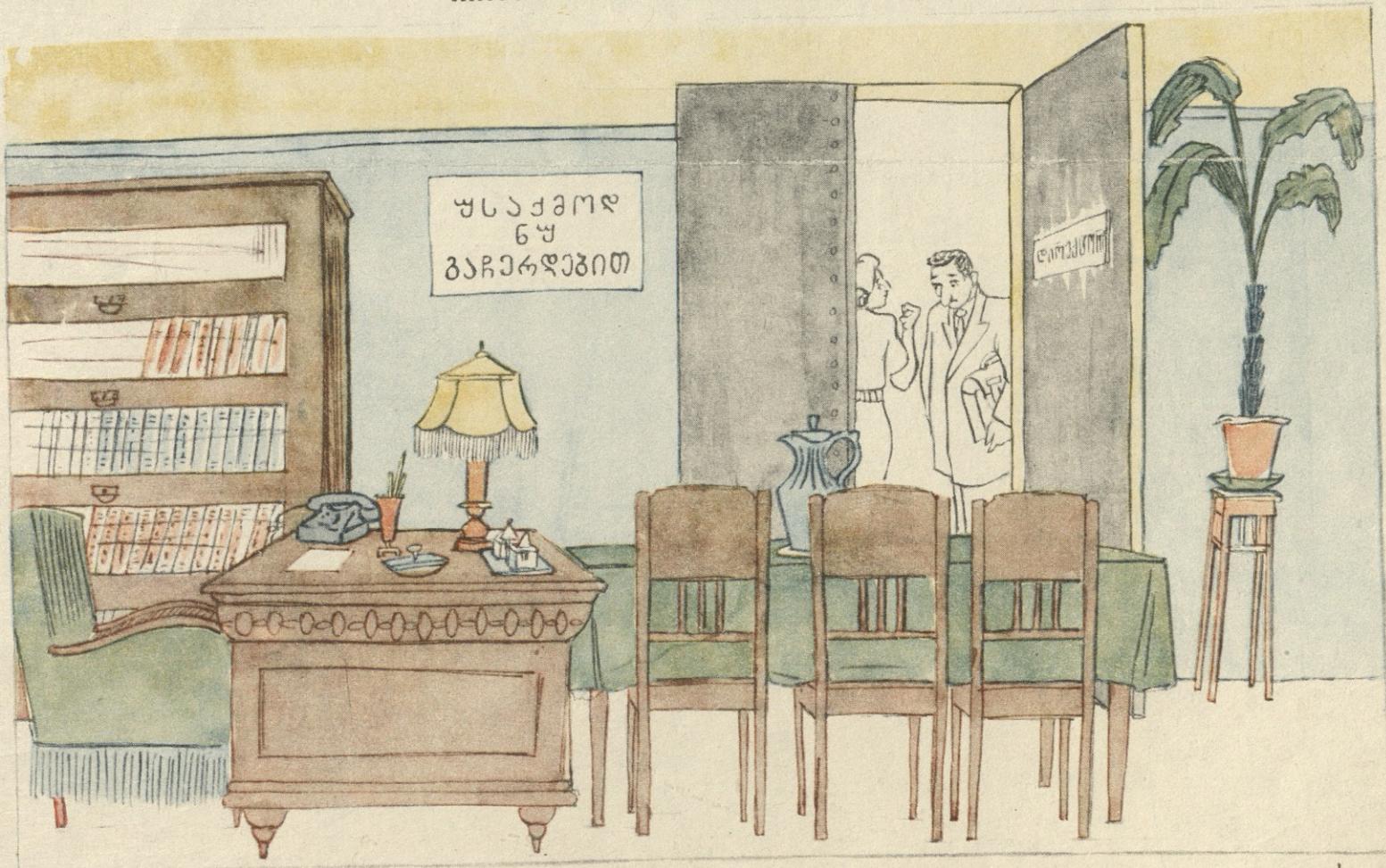
თქვენ კი იოლი და იაფფასიანი ხერხი აირჩიეთ: დაუ-მსახურებლად თავს დაესხით ახალგაზრდა მწერალს ედიშერ ყიფიანს, „ბურთების თათბირის“ დაწერისოვანის, ისევ დაუმ-სახურებლად, როგორც შარშან სპორტისთვის თავდადე-ბულ ერ. მანჯვალაძეს... ხომ თვითონ მოისმინეთ რა უბად-რუკი აღმოჩნდა სხვა დიქტორი მის ადგილ

— ეს, ჩვენთვის სამი თვით ადრე დგება ზაფხული, თავისი პაპანაქება სიცით. ჯერ გაზაფხულის პირველი ღლებია და ჩვენ კი უკვე სიცი გვადგას!

ღიაებობი სიყვასიყვით ასერებს

ნახ. გ. ფირცხალავახი

— იქნებ მიმასუხოთ, სად არის დირექტორი, რატომ ერთი წამით მაინც არ ჩერდება თავის კაბინეტში?
— წარწერას ხომ ხედავთ, განა ის თქვენთვის ბასუხი არ არის?

რედაქტორი კარლო კალაძე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианг“. Редакция и розничная торговля: რუსთაველის პროს. № 42. ფ. 8-10-49.
ნელმოვ. დასაბ. 1951 წ. 9/IV. სტამბა „ზარია გოსტოკა“, რუსთაველის პროს. № 42. შეკ. № 781. გამოც. № 7. ტირ. 11.000. უკიდური

კორასამნებელი: ღოლის შემდეგ ღოლის ჰყონი მიმეჩქარება
დრო არა მავლა, პირდაპირ თევას ვინც არის მაღლიერი თავისი
მოამაგე მწყემსისა!..

ბათუმები: აე! აე! მეეა!

